

Arrest

nr. 293 152 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 mei 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 31 mei 2017 om internationale bescherming. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 214 735 van 7 januari 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 26 februari 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Na dit verzoek op 19 november 2019 ontvankelijk te hebben verklaard, neemt de commissaris-generaal op 29 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 245 509 van 7 december 2020 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 26 januari 2021 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 255 967 van 8 juni 2021 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.4. Op 23 augustus 2021 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 7 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U diende op 31 mei 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U was geboren en getogen in het dorp Shamshapoor, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U ging niet naar school, u studeerde wel drie jaar in de madrassa. U zorgde thuis voor de koeien en ging soms helpen bij de kleermaker in de bazaar.

Uw vader, L(...) K(...), werkte als overheidsmedewerker bij het gerechtsgebouw in Jalalabad. Uw broer, T(...), werkte als tolk voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad. J(...), uw dorpsgenoot, wilde u rekruteren voor de taliban. U vertelde dit aan uw broer T(...). Nadat u een tweede keer werd aangesproken door J(...), regelde uw broer de arrestatie van J(...). Hij werd meegenomen en ondervraagd, maar vervolgens terug vrijgelaten omdat er geen bewijs tegen hem werd gevonden. Talibancommandant Qari M(...) was op de hoogte van de arrestatie van J(...) en bedreigde uw broer T(...) telefonisch.

Uw vader kwam naar huis van zijn werk en werd in uw dorp ontvoerd door de taliban. U verhuisde met uw familie naar het huis van uw oom, eveneens in Shamshapoor. U verbleef hier nog anderhalve maand voordat u samen met uw broer B(...) Afghanistan verliet in de zomer van 2016. Aan de grens met Turkije raakte u uw broer B(...) kwijt. U reisde alleen verder naar België, waar u op 29 mei 2017 aankwam. Op 10 juni 2017 kreeg uw oom een dreigbrief van de taliban waarin de taliban naar u en uw broer T(...) vroegen. Uw oudste broer T(...) was toen verdwenen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara en de vertaling, de taskara van uw vader en de vertaling, de taskara van uw broer en de vertaling, twee certificaten over het werk van uw vader, een dreigbrief en de vertaling, een kopie van de twee werkbadges van uw broer, elf foto's en een enveloppe.

Op 31 mei 2018 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in uw dossier. Er kon namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het werk van uw broer bij de Amerikanen, noch aan het werk van uw vader voor de overheid. Ook de problemen die u hierdoor had met de taliban werden ongeloofwaardig bevonden omwille van incoherente en vage verklaringen. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 29 juni 2018 ging u in beroep tegen deze beslissing. De beslissing en de motivering van het CGVS werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 7 januari 2019.

Zonder terug te keren naar Afghanistan, diende u op 26 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat uw problemen in Afghanistan, die u in uw eerste verzoek aanhaalde, nog steeds actueel zijn. Uw broer T(...) verblijft ondertussen in Amerika en de taliban blijft langskomen bij uw moeder om u en uw broer te zoeken. Uw vader is nog steeds spoorloos. Ter

ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van het paspoort van uw broer, de taskara van uw zus in België, een opsporingsbrief, certificaten van het werk van uw broer, mails tussen de commandant van uw broer en uw voorgd, een brief van het districtshuis, een brief van de NDS (national directorate of security) en de Amerikaanse verblijfsvergunning van uw broer. Op 21 november 2019 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 8 juni 2020 had u een persoonlijk onderhoud op het CGVS om uw tweede verzoek toe te lichten. Op 1 juli 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban omwille van het werk van uw vader en van uw broer. Bijgevolg was uw bewering dat de taliban u nog steeds zouden zoeken, omwille van dezelfde reden, evenmin geloofwaardig. Het CGVS oordeelde daarnaast dat u de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon ontlopen door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Op 7 december 2020 bevestigde de RVV deze beslissing. De motivering van het CGVS werd daarbij gevolgd.

U keerde niet terug naar Afghanistan, maar diende op 26 januari 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees in dat verzoek opnieuw naar de problemen die u in uw eerste verzoek uiteenzette. U herhaalde dat uw vader verdwenen is. De taliban zouden nog steeds naar u vragen. U herhaalde voorts dat uw broer zich in Amerika bevindt, en stelde dat uit de documenten die u in uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde kon afgeleid worden om welke redenen uw broer het land heeft verlaten. U voegde toe dat er nog een badge van uw broers werk en een HR-brief over zijn werk naar u onderweg zijn. U legde geen documenten neer om uw derde verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Op 1 maart 2021 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, gezien u opnieuw verwees naar dezelfde elementen als in uw eerdere verzoeken. Het CGVS oordeelde daarnaast dat u de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon ontlopen door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikte. Op 8 juni 2021 werd uw beroep verworpen door de RVV. De motivering van het CGVS werd daarbij integraal gevolgd.

U verliet België niet, en diende op 23 augustus 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 13 oktober 2021 legde u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een “verklaring volgend verzoek” af. U verwijst in dit verzoek opnieuw naar de problemen die u in uw eerste verzoek uiteenzette. Ter ondersteuning van uw vierde verzoek legt u volgende document neer: een contract tussen uw vader en de Duitse organisatie GIZ (Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt zelf geen bijzondere procedurele noden aan bij het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming (vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 13 oktober 2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw bewering dat u problemen met de taliban vreest omwille van het werk van uw vader en van uw broer, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter herhaalt dat u de taliban moet vrezen omwille van de jobs van uw vader en broer, die u nooit aannemelijk hebt gemaakt, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In uw huidig verzoek legt u wel een nieuw document neer waarmee u uw verklaringen over uw vaders werk kracht bij wil zetten. Om te beginnen moet hier opgemerkt worden dat het gegeven dat u verzoek na verzoek met nieuwe documenten op de proppen komt, in plaats van ze van meet af aan allemaal neer te leggen, doet twifelen aan de authenticiteit van de documenten. Daarbij moet benadrukt dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw vaders werk. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV en staat bijgevolg vast. Het document dat u in dit verzoek neerlegt kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien legt u enkel een kopie neer, waarvan de authenticiteit onmogelijk valt na te gaan. Nog wordt de werknemer in het contract L(...)/ L(...) T(...) genoemd. Hij zou in Kabul wonen, terwijl u stelde dat uw vader L(...) K(...) heette en dat hij in Shamsapoor woonde (verklaring eerste verzoek CGVS, 24 april 2018, p.7). Bovendien is het document dat u in huidig verzoek neerlegt een contract tussen L(...)/ L(...) T(...) en het Duitse GIZ, terwijl u vroeger stelde dat uw vader voor de Afghaanse overheid in het gerechtshof in Jalalabad werkte (verklaring eerste verzoek CGVS, 24 april 2018, p. 10). Uit de documenten die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde moest dan weer blijken dat uw vader voor het ministerie van Financiën werkte en niet voor het gerechtshof in Jalalabad. Uit een ander certificaat bleek dat hij opleidingen gaf op verschillende ministeries over financieel management. U stelde in uw eerste verzoek nog dat uw vader in de stad Jalalabad bleef voor zijn werk (verklaring eerste verzoek CGVS, 24 april 2018, p. 18-19), terwijl uit het document dat u nu neerlegt blijkt dat de aangeworven persoon als training manager in Kabul tewerkgesteld werd. Al deze elementen wijzen erop dat het contract dat u voorlegt niet uw vader toebehoort. Het document kan de vaststelling dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw vaders werk niet doen wankelen. Dit document is dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Waar u verwijst naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie, moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en [EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euua.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://coi.euua.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat

indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker zich niet akkoord te kunnen verklaren met de vermeende vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dat hij niet voldoet aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en dat hij niet als vluchteling kan worden erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Verzoeker is voorts van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Het is volgens verzoeker duidelijk dat het CGVS *“geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve”*. Minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, aldus verzoeker, die stelt dat hij tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) duidelijk heeft aangegeven dat bepaalde documenten onderweg waren, dat hem tijdens dit gehoor op het hart gedrukt werd deze documenten over te maken van zodra hij deze in zijn bezit had, doch dat toen de documenten werden overgemaakt aan de verwerende partij, bleek dat zij de huidige bestreden beslissing reeds genomen had.

Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog over de bewijslast in asielzaken, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad. Hij volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Verzoeker is tevens van mening dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd. Hij licht toe dat hij amper vijftien jaar was toen hij Afghanistan verliet en zijn familie gehoorzaamde. Hij stelt dat hij uitvoerde wat men hem oplegde en zich hier geen vragen bij stelde. Dit zou ten andere niet getolereerd worden, aldus nog verzoeker.

Hij meent voorts dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of minstens voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker wijst op zijn inspanningen om bijkomende stukken te bekomen teneinde zijn asielrelaas te staven en merkt op dat hij voor deze documenten afhankelijk is van derden. Het CGVS dient volgens hem toe te geven dat hij wel degelijk informatie kan aanbrengen over de job van zijn vader. Dat hij bepaalde zaken niet weet, kan hem niet kwalijk worden genomen, zo stelt verzoeker, die erop wijst dat hij ongeveer vijftien jaar was toen zijn vader niet thuiskwam en dat hij nooit op de werkplaats van zijn vader is geweest.

Verzoeker vervolgt:

“Verwerende partij meent de waarde van de stukken te kunnen onderuit halen doordat er volgens haar inconsequenties in de stukken zouden te vinden zijn, quod non. Er zou zich vooreerst een probleem stellen rond de naam van de vader van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat zijn vader voluit L(...) K(...) T(...) is. Dat op de documenten niet steeds zijn volledige naam wordt gebruikt, is op zich niet van die aard om aan te geven dat de documenten betrekking zou hebben op iemand anders.

Tevens meent verwerende partij garen te spinnen uit de woonplaats die wordt vermeld. Verzoeker wijst erop dat zijn vader geboren is in Shamsapoor, doch in de periode 2013/2014 in Kabul werkte. Naderhand werkte hij in Nagarhar. In wezen woont zijn vader officieel in Shamsapoor, terwijl hij voor zijn werk in andere plaatsen in Afghanistan verbleef. Verwerende partij overtuigt dan ook niet zo zij hiermee de geloofwaardigheid van verzoeker wenst te ondermijnen.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat zijn vader tevens betrokken was bij het GIZ, hetgeen door verwerende partij ten onrecht in vraag wordt gesteld. Verzoeker wijst in deze naar het mailverkeer dat tussen zijn vader en het GIZ wordt gevoerd.(stuk 3)

Verwerende partij verschuilt zich achter het al te makkelijke argument dat de bewijswaarde van de nieuwe documenten relatief zou zijn. De authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde documenten wordt door verwerende partij onterecht in twijfel getrokken. Verwerende partij heeft de documenten niet op een correcte manier op haar authenticiteit gecontroleerd. Er is geen enkel aanwijzen dat dit werd voorgelegd aan specialisten.

Tevens wijst verwerende partij op het feit dat Afghaanse documenten makkelijk te vervalsen zijn. Verzoeker wijst erop dat het merendeel van de door hem voorgelegde stukken niet eens afkomstig zijn van de Afghaanse autoriteiten, maar van de ambassade van de Verenigde Staten.

Verzoeker verwijst naar een arrest van Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake M.A. uit Iran tegen Zwitserland, d.d. 18 nov 2014, zaaknr 52589/13:

(...)

Tevens wordt op die manier geen rekening gehouden met de zwakke positie waarin een asielzoeker zich bevindt:

(...) (Arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake M.A. uit Iran tegen Zwitserland, d.d. 18 nov 2014, zaaknr 52589/13)

Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij bericht kreeg uit Afghanistan dat zijn neef door de taliban werd verwond. De taliban was op zoek naar verzoeker en zijn broer. Gezien zij hen niet konden vinden, hebben ze als vergelding de neef van verzoeker verwond. Verzoeker voegt in bijlage de foto's van de verwondingen. Verzoeker wijst erop dat dit aspect nog dient onderzocht te worden door verwerende partij."

Verzoeker stelt verder als volgt:

"Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten"

Verzoeker meent voorts dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en dat *in casu* sprake is van een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker kan niet worden ontkend dat hij een risicoprofiel heeft en dat hij "*dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen*". Het betreft volgens hem een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet "*die een grond vormt tot vervolging door de Taliban en binnen de gemeenschap*". Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het risico dat personen met dit profiel lopen bij terugkeer naar Afghanistan en verwijst daarbij naar, en citeert uit, het rapport "*Afghanistan COI Repository. 1st - 29th September*" van Asylas van september 2021, de studie van F. Stahlmann "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*" gepubliceerd in Asylmagazin van 2019, het artikel "*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*" van L. Schuster en N. Majidi, gepubliceerd in Migration Studies van 2013 en het artikel "*Deportation Stigma and Re-migration*" van dezelfde auteurs gepubliceerd in Journal of Ethnic and Migration Studies van 2015, het artikel "*Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans*" van E. Bowerman, gepubliceerd in Forced Migration Review van 2017 en het COI-rapport "*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*" van EASO van december 2017. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar, en citeert uit, een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad van 29 april 2020.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verder betoogt verzoeker dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is en laat hij hierover het volgende gelden:

"De recente verandering in de situatie van Afghanistan doet de gegronde vrees voor vervolging en het reële risico van ernstige schade aan Afghaanse burgers in de zin van de artikelen artikel 48/3 VW en minstens loopt de verzoeker een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit¹

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie echter niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

“De kwestie stelt zich niet langer, omdat de situatie in Afghanistan ‘verschrikkelijk’ is, zegt Mahdi. Er is geen algemene beslissing over het verbod op gedwongen terugkeer, maar volgens Mahdi kan het niet anders dat in iedere individuele beslissing repatriëring niet meer kan. Maandag zijn ook de commerciële vluchten naar en van de Afghaanse hoofdstad Kaboel stopgezet. De luchthaven is in handen van het Amerikaanse leger, dat de evacuatie van diplomatiek personeel probeert in goede banen te leiden.”³

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkende op al 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, aanvankelijk ten minste tot eind september, naderhand tot eind januari 2022

“Het CGVS voert een tijdelijke, gedeeltelijke opschorting in van de betekening van beslissingen van de verzoekers afkomstig uit Afghanistan

Wij hebben de evolutie van de situatie in Afghanistan de voorbije weken meer dan ooit opgevolgd. De situatie daar was de voorbije jaren al zeer problematisch. Met het versterkt offensief van de Taliban is de situatie er op korte tijd onverwacht snel gewijzigd.

Omdat de situatie er snel evolueert en het moeilijk is in te schatten is hoe de situatie er binnen enkele weken zal uitzien, besloten we een tijdelijke opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming in te lassen. Die beslissing geldt in eerste instantie tot eind september.”⁴

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.⁵

« In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan’s provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country. »⁶

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

« UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised [...], All claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures. UNHCR is concerned that recent developments in Afghanistan are giving rise to an increase in international protection needs for people fleeing Afghanistan, whether as refugees under the 1951 Convention or regional refugee instruments, or as beneficiaries of other forms of international protection. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan. »⁷

De UNHCR maakt duidelijk dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

« In view of the volatility of the situation in Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative. »⁸

Bovendien wijst het UNHCR erop dat voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, de huidige situatie aanleiding moet kunnen geven tot een wijziging van omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend.

« For individuals whose claim had been rejected prior to recent events, the current situation in Afghanistan may give rise to changed circumstances, which need to be considered if a new asylum claim is submitted. »⁹

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Aziel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.¹⁰

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

"Onvermijdelijk", zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghan een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten."¹¹ Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

"But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions.

On Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban.

Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.

(...)

More broadly, the United Nations secretary-general warned of having received "chilling reports of severe restrictions on human rights" across Afghanistan since the Taliban began its takeover."¹²

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

"The Taliban have repeatedly vowed a complete amnesty but an intelligence document for the UN said militants were going door-to-door hunting 13 down former government officials and those who worked with US and NATO forces.

According to a confidential document by the UN's threat assessment consultants seen by AFP, militants were also screening people on the way to Kabul airport.

"They are targeting the families of those who refuse to give themselves up, and prosecuting and punishing their families 'according to sharia law'," Christian Nellemann, the group's executive director, told AFP. 13 "We expect both individuals previously working with NATO/US forces and their allies, alongside... their family members to be exposed to torture and executions"¹⁴

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten.¹⁴ Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.¹⁵

Ook alle repatriërvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.¹⁶

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.¹⁷

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.¹⁸

De overname van het land door de Taliban heeft een uiterst verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg.

De Raad van State heeft geoordeeld dat :

"(...)" (arrest n° 165.470, 1 december 2006, in de zaak A.178.826/VII-36.755)

De voormelde elementen, te weten de wijziging van de situatie in Afghanistan, moeten, doen verzoeker dan ook besluiten dat hij aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus minstens op de subsidiaire beschermingsstatus.

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M. zijn."

Verzoeker betoogt verder dat in zijn hoofde sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij gaat in op de interpretatie door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van de term “*binnenlands gewapend conflict*” bedoeld in artikel 15, c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) in zijn arrest van 30 januari 2014 in de zaak *Aboubacar Diakité tegen Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen* (C-285/12). Verzoeker meent dat de hele provincie Nangarhar als zeer gevaarlijk dient te worden beschouwd en verwijst ter zake naar het COI-rapport “*Afghanistan. Security situation update*” van EASO van september 2021, waaruit hij citeert. Hij stelt dat de adjunct-commissaris nagelaten heeft een concrete analyse te maken van zijn district, dat net zoals de omringende districten onder controle van de taliban staat. Verzoeker verwijst verder naar het huidige reisadvies voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Het staat volgens hem buiten kijf dat personen die in Nangarhar wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld als gevolg van het binnenlands gewapend conflict. Hij wijst er verder op dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Hij is van oordeel dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend gezien zijn afkomst uit Nangarhar, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Verzoeker meent voorts dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de bescherming die wordt geboden door deze bepaling en verwijst in dit verband andermaal naar het risico bij terugkeer voor “*jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn*”. Hij stelt dat hij aan deze beschrijving voldoet en het risico loopt “*ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof*”. Hij meent dat, zeker in het geval van Afghanistan, sprake kan zijn van “*foreseeable personal circumstances*” die relevant zijn in het kader van artikel 3 van het EVRM en verwijst naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak *NA. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 2008 (25904/07). In elk geval kan volgens verzoeker tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut zijn huidig bestaan worden gespiegeld, waarbij hij toelicht dat hij momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de samenleving. Indien hij teruggewezen zou worden naar Afghanistan zal dit tevens bij hem een “*psychologische ontreddering*” teweegbrengen, zo stelt hij.

Verzoeker gaat tot slot in op het risico op ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en hetgeen het Hof van Justitie hierover heeft uiteengezet in het arrest *Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie* van 17 februari 2009 (C-465/07). Inzake zijn persoonlijke omstandigheden wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is uit Nangarhar, gebied dat op heden onder controle van de taliban valt. Hij zet verder het volgende uiteen:

“Tevens is verzoeker reeds meer dan VIJF jaar geleden uit Afghanistan vertrokken.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn (minstens gepercipieerde) verwestering en het gegeven dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in zijn regio, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers in zijn regio over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of; indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds

aanwezig is, is verzoeker van oordeel dat hij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Aan het verzoekschrift wordt mailverkeer tussen GIZ en verzoekers vader als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 2).

2.2. Nieuwe elementen

Op 30 mei 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022, het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2017, het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, de COI Query *“Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022 en de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de

toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoekers vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, welke motieven door de Raad werden bevestigd, en het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter herhaalt dat hij de taliban moet vrezen omwille van de jobs van zijn vader en broer, die hij nooit aannemelijk heeft gemaakt, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, dat (ii) het nieuwe document dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek neerlegt om zijn verklaringen over zijn vaders werk kracht bij te zetten de vaststelling dat hij hierover geen geloofwaardige verklaringen aflegde niet kan doen wankelen, dat (iii) het louter en op algemene manier verwijzen naar de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, dat (vi) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dat (v) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de problemen en vrees die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en die hij nog steeds actueel acht. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker een nieuw document voor, met name een contract tussen zijn vader en de Duitse organisatie GIZ (Gesellschaft für Zusammenarbeit) (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Deel DVZ', Verklaring volgend verzoek, vragen 16, 18-20 en stuk 4, 'Documenten').

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw bewering dat u problemen met de taliban vreest omwille van het werk van uw vader en van uw broer, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter herhaalt dat u de taliban moet vrezen omwille van de jobs van uw vader en broer, die u nooit aannemelijk hebt gemaakt, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In uw huidig verzoek legt u wel een nieuw document neer waarmee u uw verklaringen over uw vaders werk kracht bij wil zetten. Om te beginnen moet hier opgemerkt worden dat het gegeven dat u verzoek na verzoek met nieuwe documenten op de proppen komt, in plaats van ze van meet af aan allemaal neer te leggen, doet twifelen aan de authenticiteit van de documenten. Daarbij moet benadrukt dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw vaders werk. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV en staat bijgevolg vast. Het document dat u in dit verzoek neerlegt kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien legt u enkel een kopie neer, waarvan de authenticiteit onmogelijk valt na te gaan. Nog wordt de werknemer in het contract L(...)/ L(...) T(...) genoemd. Hij zou in Kabul wonen, terwijl u stelde dat uw vader L(...) K(...) heette en dat hij in Shamsapoor woonde (verklaring eerste verzoek CGVS, 24 april 2018, p.7). Bovendien is het document dat u in huidig verzoek neerlegt een contract tussen L(...)/ L(...) T(...) en het Duitse GIZ, terwijl u vroeger stelde dat uw vader voor de Afghaanse overheid in het gerechtshof in Jalalabad werkte (verklaring eerste verzoek CGVS, 24 april 2018, p. 10). Uit de documenten die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde moest dan weer blijken dat uw vader voor het ministerie van Financiën werkte en niet voor het gerechtshof in Jalalabad. Uit een ander certificaat bleek dat hij opleidingen gaf op verschillende ministeries over financieel management. U stelde in uw eerste verzoek nog dat uw vader in de stad Jalalabad bleef voor zijn werk (verklaring eerste verzoek CGVS, 24 april 2018, p. 18-19), terwijl uit het document dat u nu neerlegt blijkt dat de aangeworven persoon als training manager in Kabul tewerkgesteld werd. Al deze elementen wijzen erop dat het contract dat u voorlegt niet uw vader toebehoort. Het document kan de vaststelling dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw vaders werk niet doen wankelen. Dit document is dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk groter maakt."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker betwist immers niet dat hij louter volhardt in vluchtmotieven die reeds door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werden bevonden in de beslissing van 31 mei 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die vervolgens door de Raad

werd bevestigd in zijn arrest met nummer 214 735 van 7 januari 2019. Derhalve staat de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas vast voor zover thans geen elementen worden voorgelegd die van die aard zijn dat zij tot een andere beslissing hadden kunnen leiden indien zij ten tijde van deze eerdere beoordeling hadden voorgelegd.

Door louter te volharden in zijn eerdere verklaringen over zijn vermeende problemen met de taliban omwille van het werk van zijn broer en zijn vader, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij alsnog in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling omwille van zijn in dit verband geuite vrees.

Verzoeker beperkt zich verder tot loutere beweringen, die hij niet staft of onderbouwt met enig begin van bewijs, waar hij de pertinente vaststelling dat het door hem neergelegde nieuwe stuk geen betrekking heeft op zijn vader tracht te weerleggen door erop te wijzen dat zijn vader voluit L. K. T. heet en dat hij wel officieel in Shamsapoor woonde doch voor zijn werk in andere plaatsen in Afghanistan verbleef.

De kritiek dat de adjunct-commissaris de authenticiteit van het door hem neergelegde stuk niet heeft onderzocht of laten onderzoeken door specialisten, is *in casu* niet dienstig. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de commissaris-generaal *c.q.* de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal *c.q.* de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu* gebeurd, gelet op de hoger weergegeven motieven, die door verzoeker niet worden weerlegd en derhalve overeind blijven.

Verzoeker licht voorts op geen enkele manier toe hoe zijn huidige bewering dat zijn vader voor de Duitse organisatie GIZ heeft gewerkt te rijmen valt met zijn eerdere verklaringen volgens de welke zijn vader voor de Afghaanse overheid in het gerechtshof in Jalalabad werkte. Het bij zijn verzoekschrift gevoegde mailverkeer tussen zijn vader en GIZ vermag zijn geloofwaardigheid niet te herstellen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Het betreft hier een loutere fotokopie, waardoor de authenticiteit van de betrokken e-mails niet kan worden nagegaan. Verder bevatten deze e-mails geen enkele objectieve aanwijzing dat zij ontvangen werden door verzoekers vader, daar eenieder een mailadres met zijn naam kan aanmaken en gebruiken. De e-mail van 3 september 2021 blijkt een automatisch antwoord op een verzoek tot evacuatie (vermoedelijk in de context van de machtsvername door de taliban). De e-mail van 9 december 2021 houdt slechts de bevestiging in dat de informatie die door de bestemming werd verstrekt in het kader van diens aanvraag van een verklaring van toelating tot Duitsland onder de Duitse verblijfswet wordt nagekeken. De laatste e-mail dateert van 20 januari 2022 en bevat slechts een uitnodiging om via een gepersonaliseerde link een aanvraag te doen in de '*Local Staff Procedure*'. Uit dit mailverkeer kan geenszins blijken dat verzoekers vader op enige wijze betrokken is bij het GIZ, laat staan dat deze e-mails een werkrelatie tussen verzoekers vader en het GIZ zou aantonen.

Uit verzoekers verklaringen afgelegd bij de DVZ kan overigens nergens blijken dat hij daar heeft aangegeven dat bepaalde documenten die hij wou neerleggen nog onderweg waren, zoals hij thans in zijn verzoekschrift beweert. Verzoeker laat ook na te preciseren om welke documenten het dan zou gaan. Verzoeker toont voorts niet aan dat het niet mogelijk was om eventuele documenten die ten tijde van de administratieve procedure nog onderweg zouden zijn geweest in het kader van onderhavig beroep, bij zijn verzoekschrift of middels een aanvullende nota, bij de Raad neer te leggen.

De Raad merkt nog op dat in zoverre de argumentatie in voorliggend verzoekschrift gelijkloopt met deze die door verzoeker reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift dat werd ingediend in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming, zij geen nieuwe elementen betreft die de kans op erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming groter maken. Derhalve wordt verwezen naar het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad gewezen naar aanleiding van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming. Het gezag van gewijsde van deze arresten omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker terecht wijst op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er in dezen aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een

toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet naar aanleiding van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de-factoregering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de asielinstanties een beoordeling kunnen maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

Te dezen wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering. Zo voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij dient te worden beschouwd als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, die hij aanmerkt als een "*specifieke sociale groep*" in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan hij vreest te zullen worden vervolgd door de taliban en de gemeenschap.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter

kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter verwijst naar algemene informatie en nalaat te concretiseren waarom en op welke wijze hij verwesters zou zijn of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban of de lokale gemeenschap in Afghanistan.

De Raad merkt op dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft in de zomer van 2016, wat betekent dat hij tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven en er minstens een deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, waardoor kan worden aangenomen dat hij aldaar reeds in grote mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker toont verder niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal netwerk in Afghanistan. Hoewel verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek aangeeft geen contact meer te hebben met zijn familie in Afghanistan, blijkt uit zijn verklaringen dat hij tot twee maanden voor zijn interview bij de DVZ nog telefonisch contact had met zijn oom en zijn moeder (AD, stuk 6, ‘Deel DVZ’, verklaring volgend verzoek, vraag 21). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels zes jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont verder op geen enkele manier aan dat hij gedurende zijn verblijf in België sinds mei 2017 bepaalde persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen kenmerken of gedragingen heeft aangenomen die hem in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de gemeenschap.

Met zijn summiere en niet geconcretiseerde noch gepersonaliseerde betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich voor een groot stuk in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een afvallige van zijn geloof, temeer daar hij zichzelf nog steeds blijkt te beschouwen als een soennitisch moslim (AD, stuk 6, ‘Deel DVZ’, Verklaring volgend verzoek, vraag 9).

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete

elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker verwijst naar, en citeert uit, een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsvername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsvername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijik of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het CGVS besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de samenleving, toont hij niet aan dat hij die mogelijkheid niet heeft in zijn land van herkomst, laat staan dat dit een nieuw element zou zijn dat zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten. Waar verzoeker nog stelt dat een terugkeer naar Afghanistan “*een zodanige psychologische ontreddeering [zal] teweegbrengen bij hem*”, dient te worden vastgesteld dat hij nalaat enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake is van psychologische problemen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en ‘*unexploded ordnance*’, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar een persoonlijke omstandigheid zou behelzen die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn hoofd zou verhogen. Verzoeker verduidelijkt verder niet in welke zin het feit dat hij reeds meer dan vijf jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken hem blootstelt aan een verhoogd risico op ernstige schade als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst. Voorts dient erop te worden gewezen dat verzoeker thans 22 jaar oud is, waardoor redelijkerwijze mag worden aangenomen dat hij over de nodige maturiteit beschikt om zelfstandig te reizen en het hoofd te bieden aan eventuele moeilijkheden of problemen waarmee hij op zijn reisweg zou worden geconfronteerd. Verzoeker toont in elk geval het tegendeel niet aan.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofd van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal *c.q.* de adjunct-commissaris behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT